ANNA TELEKI

SOUL

Jonatán

Publio

Soul

Jonatán

Anna Teleki

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

JONATÁN

2215012405:00

Dávid Augustin Solomon tulajdona

Prológus

2056. Január 1.-én a Világ hatalmi játékokba kezdett. Vetélkedtek a technológiákkal, a stratégiákkal és a fegyverzettel.

2057. Decemberében Japán bemutatta az első új-embert. Titokban pedig minden nagy állam új munkának látott az ötletlopás után.

2070. – ben, már szériagyártás vette kezdetét. Minden új-ember drága volt, de célnak megfelelő. A bűnözés csökkent. Már nem volt annyi gyilkosság, sem erőszak. A világ magába fordult. A gazdagok, mint mindig, újra azt tehették, amit csak akartak.

Az új törvények a gyártott emberekre nem vonatkoztak.

2222. Október. 14.

Anafelis.

Területe ötször nagyobb, mint New York City-é.

Lakosainak száma: 35 millió fő, melyből 16 millió férfi, 14 millió nő és 5 millió gyerek.

Fő folyója a Támot, mi keresztülszeli. A mesterségesen előállított folyó 2 km-es szélessége és gyors sodrása miatt, hét vízerőművet képes elbírni, mi egész Anafelist ellátja árammal.

Pénzneme: a gazdag negyeden a hét milliméter átmérőjű gyémántkő, mit átváltanak shat-ra. A shat ezüstszínű papírpénz, min Anafelis látképe, és másik oldalán az ötös elnöki-kör látható egy sólyom körül. Egy gyémántkő értéke: 2 millió shat. Forgalomban lévő shatok: ezres, 5 ezres, 10, 50 és 100 ezres.

Az óriás városban több cég, bolt üzemel, iskola illetve egyetem és kórház meg bank.

Két szomszédvárosa van, mi körbeveszi: Athema dél-keleten és Vexu észak-nyugaton. Mindkét megaváros célja, hogy bekebelezze a köztes Anafelist.

I.

1.

Minden ember más. Változó. De mindenre képes. Főként, ha a saját maga nyugalmáról, biztonságáról, életéről vagy boldogságáról van szó. Mert önző.

Ez a történet is, valahogy, valami miatt egy önző hazugsággal kezdődött, folytatódott és talán ért is véget.

2.

Az ékszerész sokáig nézegette nagyítója alatt az apró köveket.

– Még egyszer megkérdem, honnan vannak? – kérdezte nagy szemekkel nézve a fiatal fiúra, aki nem épp úgy festett, mint aki gazdag. Sáros volt és megviselt. Nem válaszolt semmit. Fáradtan nézett az ékszerészre. – Figyelj, kölyök. Mond el, ha bajban vagy, de ha nem mondod el nekem, honnan szerezted ezeket a köveket, én is bajba kerülhetek. Nincs hadi igazolásod hozzá, amin legalább feltüntethetném, ha beváltom?

A fiú nem mondott semmit. Hallgatott sokáig, mire az ékszerész visszatette a köveket a kis tarisznyába, majd visszatolta neki a vastag, biztonsági üveg alatt. A fiú még egyszer ránézett. Megkondult a gyomra, majd kissé remegett a szája, mikor elvette a kis tarisznyát.

Lassan jött ki az ékszerész üzletéből. Felnézett a felhőkarcolókra, a feje felett elszáguldó mágnesvonatra, majd a szemközti pékárusra, amint lassan leengedi az üzlet rácsait és végig csillant az ezüstnyakörv a pék nyakában.

Késő volt már. Minden üzlet zárt a főutcán. Neki nem volt pénze, éhes volt és már csak remélni tudta, hogy az éjszaka nem lesz hideg. De tévedett.

3.

A híd, mely védelmet nyújtott neki a szakadó eső ellen az éjszakában, repedezett volt. Itt–ott csepegett a víz a régi betonlemezek közt. Fázott. Lehelete fehéren hömpölygött piros arca előtt, mikor összekuporodott és magára húzta a kartonpapírt.

Senki nem gondolta volna, hogy zoknijában, egy kis tarisznyában, több mint harminc, hét milliméter átmérőjű, gyémántkő pihent. Ő csak egy csavargó volt. Hogy honnan volt neki gyémántja? Senki nem tudta, mint ahogyan a nevét sem, korát vagy származását.

Egy öreg koldus ült le mellé kutyájával, mire a fiú rémülten nézett fel rá.

– Éhes vagy, igaz? – kérdezte a koldus, majd egy darab, kissé szikkadt kenyérsarkot adott neki. – Elszöktél? – kérdezte kellemes hangon az öreg, majd megsimogatta a kutyáját. – Gyere közelebb. Ő, majd felmelegít – mondta, majd intett neki, hogy menjen közelebb a kutyához.

A fiú barna szemei könnyesek lettek, mikor a kis kenyérsarokban harapott. Már négy napja nem evett. A tél egyre inkább közelgett és ő félt.

– Mond csak! – szólalt meg az öreg nézve a falatozó fiúra. – Hány éves vagy? – kérdezte, de a fiú nem válaszolt neki. – Néma jeleket nem tudok használni… – mondta a koldus, majd kinézett a szakadó esőre. – Vagy csak nem akarsz beszélni? Nekem mindegy – sóhajtott. – Én sem fogok sokáig beszélni. Én nem szöktem el. Tőlem a háború vett el mindent. A feleségem, a fiam, az életem. Míg mások ott, fent – nézett a közeli Anafelis hatalmas felhőkarcolóira – dőzsölnek, nevetnek és élnek, én itt haldoklom. Csak ez a kutya van nekem, – mondta megsimogatva a kutyát, mi lassan lehajtotta fejét – és ő sem az enyém. Csak úgy hozzám szegődött.

A fiú dideregve bújt a kutyához, mikor az öreg levette kopott, piros, néhol lyukas sálát és a nyakába tette.

– Nekem nem lesz már rá szükségem – mondta halvány mosollyal, majd hátra dőlt a vizes falnak. – Régen élt egy fiú abban a nagyvárosban. Hűségesen udvarolt a szomszédlánynak, kinek az apja nem is kedvelte őt. A lány sokkal fiatalabb volt, mint a fiú, ki a katonaélet elején járt. Sokszor locsolták le vízzel, mikor megállt a lány ablak előtt. De nem bánta. Neki, csak a lány édes mosolya számított. Az első bevetése után, végre fizetséget kapott és megállhatott a lány apja előtt. Akkor már másként néztek rá, de közben ő is megváltozott. Egy háború mindenkit megváltoztat. Apját, barátait, testvérét vesztette el akkor a fronton. Az a fizetség semmit nem pótolt. A lány apja készségesen beleegyezett a leánykérésbe. Már csak a vagyonért is. De a fiúnak, csak a lány mosolya számított. Kicsi kezei, mikor este simogatta a haját. Lágy hangja, mikor énekelt neki. A kis ház, amiben csak ketten éltek a város szélén volt, szép erdős vidéken. Az élet virágokban táncolt, csendben, mikor a lány sürgött-forgott, és hallgatta a régi meséket, mit a fiú mondott neki. Majd elérte a kort, mikor a lányból nő lett, és a fiúból érett férfi. Csak akkor teljesedett ki gyermeteg szerelmük, azon a késő nyári éjszakán. A hónapok teltével, ahogyan kis pocakja kerekedett, édes arca úgy virult fel egyre jobban. De a gyermek születése közelgettével a háború újra kirobbant. A személyreszóló behívó jött, és a férfi elkeseredett. Már felöltözve, táskájával a hátán állt a ház előtt, mikor a gyermeke hangja végre felcsendült és a bábaasszony kijött. „Fia született.” Mondta mosolyogva és a férfi boldog volt. Mindennél boldogabb ezen a világon. Bement megnézni aprócska fiát, kis felesége fáradt karjaiban. „Mi legyen a neve?” Kérdezte a fáradt nő, mire a férfi, csak annyit mondott: „Alexander”. Megcsókolta homlokuk, majd elbúcsúzott. Míg ő az egyik fronton oltotta ki az ellenség életét, a másik fronton betörtek. Mikor fáradtan hazaért egy évvel később, már nem volt semmi. A kis háza romokban, az erdő felégetve, és a törmelékek között, a tél megőrizte felesége holttestét, karjaiban fiával. Az élet kegyetlen. Az álom összetört, és a férfinak nem maradt semmi, csak a háború. Az a háború, mi mindent elvett tőle. – sóhajtott a koldus, majd elhalkult.

– Csak annyit mondok neked, így utoljára, mielőtt elalszom: az ég alatt nincs semmi értékesebb a boldogságnál. Az a férfi is a szerelméért harcolt, nem a hazáért. Később a családjáért, nem a dicsőségért. Ha kellett volna, kezet fog az ellenséggel, csak boldogan élhessen a feleségével és a fiukkal. De a vezetők gőgösek, a gazdagok pedig túl büszkék – mondta a koldus, majd elaludt.

A fiú ránézett, majd közelebb bújt a kutyához.

3.

A kutya szívszorító vonyítása csengett a híd alatt az éjszakában. Újra és újra keservesen siratva gazdáját, míg el nem fáradt és lefeküdt a koldus mellé. Szomorú szemekkel nézett a mélyen alvó fiúra.

4.

A napot vastag felhő borította, mikor a fiú kinyitotta szemeit. A kutya felemelte füleit, majd a gyerekre nézett, de nem mozdult a koldus hideg öléből. A fiú közelebb lépett, meglökte a koldust, hogy ébredjen, de az nem kelt többé fel. Ijedten hátrált a patak felé, majd leesett a földre. Értetlenül nézett a koldusra, ki sápadt arcával tovább aludt örök álmában.

A fiú szemei könnyesek lettek. Órákon át ült és nézte a koldust. Este pedig, mikor senki nem látta, lassan ásni kezdte a patak menti dombot. A föld nem volt száraz, de nehéz volt a víztől. A fiú még sárosabb lett, körmei bevéreztek és fáradt, de nem hagyta abba a sír ásását.

Órák teltek el a sötétben. A híd kékes fénye alatt pedig nehezen vonszolta a koldust. Kétszer is meg kellett állnia, annyira elgyengült.

Mikor pedig az alig másfél méter mély sír mellé ért, megállt. Bemászott a sírba, majd lassan, óvatosan húzta be a koldust. Megigazította rajta kopott kabátját. Mellkasára tette kezeit, összekulcsolva ujjait. Kissé megsimogatta ősz haját, majd kimászott a sírból. Rá nézett az alvó arcú férfira, majd elkezdte lassan betakarni a földdel.

A kutya leült a fáradt fiú mellé. Az megfogta a lyukas, piros szálat, majd megsimogatta a kutyát.

5.

Egy hete csavargott a fagyban Anafelis szűk utcáin. A nyüzsgő élet színei emlékeztették a kis kövekre a zoknijában. A sovány kutyára nézett, majd a fő útra, hol az emberek egyre csak gyülekeztek. Az nap volt a város nagy ünnepe. Egy újabb nyert háború.

A szűk utcában hirtelen kinyílt az egyik vendéglő hátsóajtaja. Egy pincér maradékot dobott a szemétbe, mikor a kutyára nézett, aztán a fő út felé bámuló fiúra.

– Ki vagy? – kérdezte, de a fiú nem válaszolt. Arra sem, mikor közelített felé és a kutya védelmezve állt elé hangosan ugatva.

– Csitulj! – szólt a pincér a kutyára, de az csak tovább ugatott, és ahogyan közelített a férfi, vicsorítva kezdett morogni.

– Maradj már! – szólt ismét a pincér, majd kezét a kutya felé nyújtotta. Nyers hússal dolgozott, és a kutya a zsíros lét nyomban nyaldosni kezdte a pincér kezéről. – Éhes vagy, mi? – mondta

megsimogatva a kutya fejét – Gondolom a gazdád is. – sóhajtotta, majd közelebb lépett a fiúhoz és megfogta a vállát. – Kölyök!

A fiú ijedten fordult hátra, majd hátrálni kezdett a pincér láttán. De, mikor a szűk utca kijáratához ért, megállt. Nem akart a tömeg elé kerülni. A gyomra korogni kezdett, majd elájult.

II.

1.

A fűtött padlásszoba ablakába hangosan verődött az eső. A kint tomboló ítéletidő erős dörgései visszhangzottak a lakásban. A szürkeségben nem látszott, hogy már rég reggel volt. A vetített óra fél kilencet jelzett a falon.

A falépcső kissé nyekergett, mikor a meleg ruhát viselő férfi benyitott a szobába. A kutya pedig nyomban utána ment. Letette a tálcát a kis asztalra, majd lassan megfogta a mélyen alvó fiú vállát. De akkor sem ébredt fel. Kissé meg kellett ráznia, hogy a fiú felkeljen.

Kicsi, álmos szemekkel nézett a jóképű, fekete, kissé göndör hajú, sportos férfi mosolygó kék szemeibe, majd ijedten ült fel.

– Nyugalom – mondta a férfi, majd a tálcát a fiú elé tette. Az a nyugodt kutyára nézett, majd újra a férfira. Kinyitotta száját de, hang nem jött ki a torkán. – Igen – mondta a férfi, majd megfogta a fiú vállát.

Kivett egy táblagépet a fiókból, kinyitott rajta egy szöveg szerkesztőt, írni kezdett és a fiúnak nyújtotta.

„Az én nevem, Dávid. Az enyém ez a kis vendéglő. Te ki vagy?” Olvasta a fiú, majd a férfira nézett. Idősebb volt mint ő, de barátságos. A táblagépre nézett, majd írni kezdett.

„Nem mondhatom el.” Olvasta Dávid, majd az elvörösödött fiúra nézet.

– Egyél! – mondta hangosan, majd az étel felé mutatott. Újra a táblagépre nézett, és írt. Kis idő után felállt, majd a fiú lábára tette a készüléket, és kiment.

A fiú gyorsan evett, majd végre a táblagépre nézett, mikor letette a kanalat.

„Idegen. Mivel egyedül élek, nem bánom, ha maradni szeretnél.

Örömmel tapasztalom, hogy tudsz olvasni és írni. Gondolom beszélni is, hiszen azt akartál…

A kis köveid a párna alá tettem. Furcsa, hogy egy ilyen fiatal fiú, ilyen nagy értéket hordjon a zoknijába… De ne aggódj, akkor sem jelentenélek be, ha loptad. Nem érdekel.

Azonban, a boltban jól jönne a segítséged. Persze csak, ha szeretnél maradni.

Az ajtó nincs zárva!

Lehet, hülyének fogsz tekinteni, de az öcsémre emlékeztetsz. Ő is süket–néma volt. Sok éve meghalt. A kommunikációs készüléke későn érkezett meg. Alig volt négy éves, mikor kiszaladt az útra, és egy tolató mágnestalpúba ütötte a fejét, elesett és az autó rápakolt. Szörnyet halt, a több tonnás gép alatt.

Nem akarlak untatni, csak szólni akartam, hogy ha majd lejössz a nappaliba, odaadhatom neked a készüléket.”

A fiú kinézett a viharra. Az éles villám fénye mindent megvilágított, a dörgésbe beleremegett az ablak, és a kutya elnyüszítette magát. De az ő szemeiben csak a villám fénye maradt meg.

Lassan kelt fel az ágyból. Csak akkor vette észre, hogy tiszta, meleg ruha volt rajta. A lábán vastag, gyapjú zokni és ő is tiszta volt. Felemelte a párnát, és benézett alá.

A kis tarisznya valóban ott volt. Visszatette rá, majd megfogta a tálcát, meg a táblagépet, és elindult az ajtó felé. A kutya meg követte.

Mikor leért a nappaliba szétnézett. A lakás kicsi volt, mivel több, mint a fele vendéglőként szolgált. Dávid mosolyogva nézett rá, miközben a híreket nézte a falon lévő üveg-tévén.

– Kikapcsolás – mondta, majd az tévé elsötétedet.

Újra üveg színű lett. Láthatóvá téve a mögötte pihenő családi képet, min Dávid már szinte férfiként állt még mindig fiatal anyja mellett. Mellettük pedig egy ezredesi egyenruhás komoly férfi.

– Szóval? – Állt fel a kanapéról, majd elindult a fiú felé, hogy elvegye a tálcát. – Ülj le – mutatott a kanapéra, de a fiú csak követte a konyha felé. Dávid újra felé fordult. – Akkor ülj itt le – mondta az ebédlőasztal melleti székre mutatva.

A fiú leült. Dávid pedig visszament a nappaliba, és kis idő után megfogta a fiú vállát, elé tette a kibontatlan csomagot.

– Tessék – Elvette a táblagépet a fiú elől. Újra írt, és a fiú felé fordította.

„Könnyebb beszélni, nem gondolod?” Olvasta a fiú, majd a kutyára nézett, mi egy tál étel felé ment, mi neki volt letéve a földre.

Dávid újra írt.

„Jól nevelt kutyád van.” aztán… „Segítsek?” Olvasta a fiú, majd újra a csomagra nézett. Lassan kibontotta, majd a puhán fóliázott ezüstkörre nézett. Dávid kivette a dobozból a készüléket.

– Nem mintha nem tudnék írni. De a dolgok sokkal egyszerűbbek, mikor beszélünk.

Egy alig észrevehető gombot kellett megnyomnia ahhoz, hogy a készülék bekapcsoljon. Elvette a dobozt a fiú elől, majd egy kisebbet vett ki belőle, miben két fülre fogható, ugyancsak ezüst szerkezet volt. Bennük pedig alig észrevehető ledek égtek jelezve, hogy kapcsolatban van az ezüstnyakörvvel.

Közellépett a fiúhoz, majd újra a táblagépet vette kezébe.

„Tedd fel a fülbevalót, ahova csak akarod a füledre. Azt hallottam másoktól, hatékonyabb, ha a fülüreg közelébe teszed.

Gondolom sosem viseltél még ilyet. Kicsit fájdalmas lesz, mert automatikusan ráfúródik a füledre…

Amúgy, a szerkezetre életgarancia van.

A nyakörve már nem annyira veszélyes.

De tedd már fel!

Könnyebb beszélni!” Olvasta a fiú, majd a felé nyújtott fülbevalóra nézett.

Dávid felállt, és egy tükröt hozott neki a lenti fürdőszobából.

A kócos fiú rég látta magát tükörbe. Még mindig ugyan úgy nézett ki, mint egy éve. Hosszú, fekete szempillái, nőies álla, haja rakoncátlansága, semmi nem változott rajta. Ugyan olyan tiszta volt, mint, mikor először látta magát tükörben.

Mikor a fülbevalót a fülpántjához tette és összekapcsolta, felszisszent. Dávid elnevette magát, majd bólintott, hogy a másikat is.

Ahogy a két fülbevaló párhuzamos helyzetbe került, éles sípolás csendült fel a fiú fülében. Hosszú sípolás, mibe belesajdul a feje. Fájóan szorította össze szemeit. A sípolás abba maradt, majd rendszeres pityegés váltotta fel. A kis ütemes zaj, már nem volt annyira szörnyű. Még hallotta mikor Dávidra nézett.

A férfi elmosolyogta magát.

– Az agy furcsa, nem? – kérdezte kellemes hangon, mire a fiú szemei nagyra kerekedtek a csodálkozástól. – Ha becsukod a szemeid, még hallani fogod a pityegést egy ideig. Azt mondták: egy idő után meglehet szokni, és el is felejtkeznek róla.

A fiú akkor hallott életében először. A férfi kellemesen mély hangja összemosódott a kint szakadó eső zajával, majd villámot. Az ablak felé nézett. Dávid meg csak annyit mondott:

– Készülj!

A csattanás és a haragosan dörgő ég zajába beleremegett a fiú. Ijedten tette kezeit a füleire, majd a nevető Dávidra nézett. Összeszorította szemeit, és újra hallotta a kattogást. A dörgés alább hagyott, Dávid meg újra megszólalt.

– Télen nem nagyon vannak hangok. Majd tavasszal, mikor a természet újra éled – a nyakörvet is felé nyújtotta, közben kivette a kommunikációs készülék papírjait.

A fiú félve nézett a nyakörvre.

– A papírjai szerint hőenergiával működik. Úgyhogy vigyázz magadra, nehogy kihűlj. Vízálló, de nem törésálló. Vigyázz, nem szabad verekedned vele.

Az ezüstnyakörv csatja hangosan kattant újra egybe olvasztva a kört. Nem volt szoros. Fényesen pihent meg a fiú kulcscsontján. Ez nem okozott neki fájdalmat, csak hideg volt.

Felállt, és az ablak felé akart indulni. Dávid komoly szemekkel nézett rá, majd nyúlt is, hogy elkapja az egyensúlyát vesztett fiút. De elkésett, és az a földre esett.

– Na, igen – sóhajtott – A fül meg az agy. Ezért szokták még gyerekkorban felvenni a készüléket. A magas frekvenciák, annak ellenére, hogy megtanultál már egyensúlyozni, kissé megzavarják a belsőfüled…

Ahogy a fiú hátra dőlt a járólapon, felsóhajtott. A nyakörvön egy fehér fény villant, mire Dávid felemelte szemöldökét.

– Majd elfelejtettem! – mondta kezet nyújtva a fiú felé. – Ideje volna beszélned.

A fiú felnézett rá, majd lassan, idétlenül felállt. Megtámaszkodott az asztalban, és a táblagépért nyúlt, de Dávid elhúzta előle.

– Téged írva tanítottak meg kommunikálni? – sóhajtotta, majd leült az asztalhoz.

Újra villámlott, mire a fiú rögtön befogta a füleit. A dörgés hosszú volt.

– Ezek szerint neked a szavak képek. Más szóval: egyetlen szavam sem érted. – mondta csalódottan Dávid, majd a fiúra nézett.

6.

A fiú már egy hete élt együtt Dáviddal.

A nappaliban egy mesefilmet vetített az üvegtévé. Azt nézte, miközben Dávid a vendéglőben volt. A mese egyszerű volt, színes, és a fiú nem akkor látta először. Egy hete nézte. Abból tanulta az ábécét.

A játékos mesefilm hétéves gyereknek szólt, de ő érdeklődve nézte meg újra, meg újra.

Mikor véget ért, bekapcsolta ölében a táblagépet, és felsóhajtott. Nyelt egyet, mire a nyakörvén, újra végig fénylett a fehér csík, szinte észrevehetetlen finom áramot küldve hangszálainak, hogy azok megfeszüljenek. A fiú egy betűt írt csak: